

Hồi 205

Hung tung tái hiện

4 ến Phi men theo bờ tây Dĩnh Thủy chạy nhanh về Biên Hoang Tập, trên sông đầy thuyền bè qua lại, rõ ràng Biên Hoang Tập đã hồi phục tình trạng thịnh vượng của một trung tâm hàng hóa mậu dịch nam bắc, trong lòng vui sướng.

Tuy từ di ngôn của Giang Lăng Hư biết rằng Trúc Pháp Khánh đã luyện thành ma công, chàng không chút sợ hãi, cũng chẳng chút đề phòng, chỉ suy nghĩ kỹ về nguyên nhân vì sao Trúc Pháp Khánh lại coi mình là mục tiêu kế tiếp cần trừ khử.

Giang Lăng Hư không hề nói ngoa, bởi vì hồi ở Kiến Khang, Yến Phi từng tham dự vụ Tạ Huyền đánh chết Trúc Bất Quy, dù rằng Yến Phi không xuất thủ đối phó Trúc Bất Quy, nhưng với tính thù dai của Di Lặc giáo, sẽ coi Yến Phi như kẻ thù không đội trời chung.

Hồi tưởng lại lúc lâm chung Giang Lăng Hư tựa hồ còn nhiều cái muốn nói với mình, chỉ tiếc không đủ sức duy trì cho đến khi lão nói hết. Khi lão nói bản thân mình là người Trúc Pháp Khánh muốn giết tiếp, tựa hồ còn có lời tiếp, nhưng chợt nghĩ đến chuyện phá ma công của lão trong yếu hơn bèn chuyển sang Đan Kiếp, khi nghĩ đến Yến Phi căn bản không thể tìm được tung tích Đan Kiếp, hoặc giả có được Đan Kiếp nhưng không có khả năng phục dụng, nhất thời tâm ý nguội lạnh không duy trì được nữa mà đoạn khí, không kết thúc được di ngôn, không thể trở thành thông tin hoàn chỉnh được.

Thật ra Giang Lăng Hư muốn báo cho chàng chuyện gì quan trọng?

Di Lặc giáo bằng vào cái gì mà được Mộ Dung Thùy trọng dụng? Tại Huỳnh Dương chính mắt Yến Phi chứng kiến uy thế của Ni Huệ Huy, quan hệ với Mộ Dung Thùy càng thân mật, bọn chúng tựa như loại bằng hữu đến với nhau bằng toan tính vụ lợi, hợp tác chặt chẽ đối phó với chàng.

Chàng nghĩ tới Hách Liên Bột Bột.

Sự thật Mộ Dung Thùy và Di Lặc giáo vốn đã là đồng bọn, bởi vì Hách Liên Bột Bột là đại đệ tử của Trúc Pháp Khánh, mà Hách Liên Bột Bột lại là tiên phong của Mộ Dung Thùy trong cuộc chiến Biên Hoang Tập.

Hách Liên Bột Bột hành động xằng bậy ở Biên Hoang Tập hoặc giả đã khiến Mộ Dung Thùy động nộ, bất quá vì Mộ Dung Thùy cần đối phó với đại họa gan ruột Thác Bạt Khuê, sau khi cân nhắc lợi hại đành tiếp tục chi viện Hách Liên Bột Bột về mọi mặt.

Trong tình huống này, Thác Bạt Khuê tấn công thành Thống Vạn của Hách Liên Bột Bột đương nhiên không dễ dàng như đã tưởng tượng, đặc biệt là khi Thác Bạt Khuê đã trở mặt với Mộ Dung Thùy.

Thế lực của Di Lặc giáo ở miền Bắc hùng mạnh, phá hoại tan nát thế lực thâm căn cố đế của Phật giáo, nếu được Mộ Dung Thùy toàn lực tương trợ, Hách Liên Bột Bột sẽ trở nên uy hiếp nghiêm trọng đối với Thác Bạt Khuê vây cánh mới thành.

Đột nhiên chàng hiểu rằng đấu tranh với Di Lặc giáo đã trở nên liên quan trực tiếp đến việc giải cứu Kỷ Thiên Thiên và Tiểu Thi.

Mộ Dung Thùy chính đang dùng trăm mưu ngàn kế chiếm đoạt trái tim Kỷ Thiên Thiên.

Muốn bắt sống chàng, là để chứng minh với Thiên Thiên rằng Yến Phi chỉ là kẻ thất bại, phá hủy hình tượng anh hùng vô địch của Yến Phi trong lòng nàng, để cho Kỷ Thiên Thiên tận mắt chứng kiến tình trạng bất lực của chàng.

Giả thiết bắt sống chàng không được, đành mượn tay Di Lặc giáo giết chết chàng, như vậy có thể đoạn tuyệt mối tình si của Kỷ Thiên Thiên đối với chàng, mà Kỷ Thiên Thiên cũng khó lòng oán trách Mộ Dung Thùy, bởi vì muôn việc đều đổ lên đầu Trúc Pháp Khánh.

Giết chết Yến Phi, cũng là đã kích Thác Bạt Khuê, lại có thể làm tiêu tan dấu chí của Hoang nhân, bất luận là đối với Mộ Dung Thùy hay Trúc Pháp Khánh đều mang lại vô số lợi ích.

Trúc Pháp Khánh hiện thân ở Biên Hoang, tận sát Thái Ất giáo cao thủ, chính là điềm báo trước Di Lặc giáo náo loạn thiên hạ.

Thông qua lương đại môn đồ Hách Liên Bột Bột và Vương Quốc Bảo, Di Lặc giáo dễ dàng chiếm được những căn cứ để phát triển lực lượng.

Xem chừng Hách Liên Bột Bột đành phải giao cho Thác Bạt Khuê ứng phó, xung đột với Trúc Pháp Khánh là không thể tránh được. Chàng sẽ tận dụng mọi phương pháp và thủ đoạn cản trở Trúc Pháp Khánh tới miền Nam, không chỉ để báo đáp ân tình Tạ gia, còn vì Biên Hoang Tập và Kỷ Thiên Thiên.

Đúng lúc này chàng nghe thấy phía bên phải vọng đến âm hưởng binh khí đụng nhau.

Yến Phi chợt động tâm, phóng nhanh về phía tiếng động.

o0o

Lưu Dụ ngồi thần thờ trong tiểu sảnh, đầu óc rối loạn.

Tống Bi Phong bước vào, tới ngồi xuống bên cạnh không nói năng gì.

Ông ta là người hiểu Lưu Dụ nhất, cũng chỉ có ông biết gã vì chuyện gì phiền não.

Lưu Dụ tựa hồ không biết có Tống Bi Phong ngồi bên, lẩm bẩm một mình: “Ta phải làm thế nào?”.

Tống Bi Phong nói: “Đem mọi chuyện nói hết với tiểu Phi chưa? Giấu giếm giếm cũng vô ích, lại còn gây thêm hiểu lầm, có khi làm cho tiểu Phi phán đoán sai, tổn hại đến tình cảm giữa hai người”.

Lưu Dụ nét mặt khổ sở, thở dài: “Hắn biết tôi hợp tác với Nhậm yêu nữ sẽ nghĩ gì?”.

Tống Bi Phong đáp: “Nếu hắn thật sự là bằng hữu của người sẽ thông cảm hoàn cảnh và khó khăn của người”.

Lưu Dụ đột ngột đứng dậy.

Tống Bi Phong ngơ ngác: “Người định đi đâu?”.

Lưu Dụ trầm giọng đáp: “Tôi muốn đi ra ngoài Tập làm một vòng, nếu thật kẻ giết Phụng Thiện là Hách Liên Bột Bột, nhất định y phải có một toán quân ở đâu đó xung quanh Biên Hoang Tập”.

Tống Bi Phong đứng lên theo, gật đầu: “Rất có khả năng như vậy”.

Lưu Dụ nói: “Tống thúc để tôi đi một mình! Đừng quên tôi là thám tử xuất sắc nhất của Bắc Phủ binh, đủ sức tự bảo vệ”.

Tống Bi Phong biết rõ tâm tình gã, thấp giọng: “Cẩn thận một chút”.

Lưu Dụ lắc đầu thở dài, đi ra ngoài cửa.

o0o

Kỷ Thiên Thiên ngồi bên mép giường cúi đầu nhìn vào mặt ái tỳ, giọng thương xót: “Thi Thi! Thi Thi!”.

Tiểu Thi mở mắt: “Tiểu thư!”.

Gắng gượng ngồi dậy.

Kỷ Thiên Thiên đỡ nàng ta lên dựa vào đầu giường hỏi: “Hôm nay khá hơn chút nào không?”.

Tiểu Thi gật đầu: “Khá hơn nhiều rồi!”.

Rồi lại ngượng ngùng: “Tiểu Thi thật vô dụng khiến tiểu thư lo lắng!”.

Kỷ Thiên Thiên khẽ cười: “Người ta khi mà mắc bệnh, tình cảm tự nhiên sa sút, không còn đầu chí, ta cũng vậy thôi, Thi Thi không cần tự trách. Hai ta bây giờ phải nâng đỡ lẫn nhau. Vì sao muội ngơ ngác nhìn ta thế?”.

Tiểu Thi đáp: “Hôm nay tiểu thư giống như biến thành một người khác, mặt mày rạng rỡ, có chuyện gì xảy ra vậy?”.

Kỷ Thiên Thiên hết sức bức xúc muốn đem chuyện đêm qua gặp Yến Phi kể lại hết để Tiểu Thi cùng nàng chia sẻ niềm vui sướng trong lòng, chợt kinh hãi nhớ lại Yến Phi dặn dò. Nếu để Mộ Dung Thùy hay Phong Nương phát giác nét mặt mình có điều khác lạ, nếu không nghi ngờ mới lạ.

Đồng thời cũng minh bạch vì sao Yến Phi muốn giấu Tiểu Thi, là vì Tiểu Thi bản chất thuần phác, tuyệt đối không thể giữ kín tâm sự.

Đành nói dối: “Ta nhận được tin tốt, Biên Hoang đệ nhất kiếm thủ của ta và huynh đệ Thác Bạt Khuê của chàng đã hạ được hai thành trì quan trọng Nhân Môn và Bình Thành ở phía Bắc, trực tiếp uy hiếp thủ đô Yên quốc Trung Sơn, khiến Mộ Dung Thùy tiến thoái lưỡng nan, giấc mộng trở lại Biên Hoang Tập của chúng ta rất có hy vọng rồi”.

Tiểu Thi vừa mừng vừa lo, nàng không mấy hiểu lời Kỷ Thiên Thiên, bất quá nàng ta tuyệt đối tin nhiệm Kỷ Thiên Thiên, Kỷ Thiên Thiên nói có hy vọng, đương nhiên nàng ta hoàn toàn tin tưởng.

Sự thật từ khi bị đưa đến Huỳnh Dương, đây là lần đầu tiên Kỷ Thiên Thiên thể hiện tràn trề sức sống như thế này.

Cốc! Cốc! Cốc!

Kỷ Thiên Thiên bức dọc: “Ai?”.

Thanh âm Phong Nương ngoài cửa: “Tiểu thư dậy chưa? Bữa sáng đã chuẩn bị xong, xin để tỳ nữ vào hầu hạ”.

Kỷ Thiên Thiên thầm nghĩ nhất định phải trang điểm đôi chút để che đi vẻ phẩn chấn vì chuyện Yến Phi, đáp: “Đa tạ đại thẩm, chờ ta trang điểm xong hãy đến”.

Phong Nương đi rồi, Kỷ Thiên Thiên vỗ nhẹ vào hai má Tiểu Thi, hoan hỉ nói: “Không ai đấu lại được Yến Phi, cho dù mạnh như Mộ Dung Thùy, cũng nhất định phải thua”.

Tiểu Thi làm sao biết được nàng ám chỉ chuyện đêm qua, hoang mang gật đầu.

o0o

Trác Cuồng Sinh kéo Bàng Nghĩa và Cao Ngạn tới chỗ Đệ Nhất lâu, cười nói: “Các người coi đi, nơi này thành ra cái gì rồi?”.

Đông đại nhai người và xe qua lại nhộn nhịp, quán xá xung quanh bày đầy hàng hóa từ các nơi mang đến, duy chỉ có Đệ Nhất lâu vẫn là một mảnh đất trơ trụi với một ít cọc gỗ đóng xuống đất, thành ra một cảnh tượng hết sức đối nghịch.

Cao Ngạn lấy làm kỳ: “Lão đưa Bàng lão bản của bọn ta tới đây để than phiền à?”.

Bàng Nghĩa nói: “Lão này đang bức ta sớm dựng lại Đệ Nhất lâu. Ài! Ngày nào Thiên Thiên chưa trở về, căn bản ta khó có hứng thú làm việc này”.

Trác Cuồng Sinh phì cười: “Tin vào Biên Hoang Tập đi! Chúng ta có thể sáng tạo những kỳ tích bất ngờ! Bao gồm cả việc giải cứu Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi. Xây lại Đệ Nhất lâu e cũng phải mất đến sáu tháng một năm! Khi Thiên Thiên vinh quang trở về Biên Hoang Tập, Đệ Nhất lâu của người cũng vừa hoàn thiện, chẳng phải là một cách chào đón nàng có ý nghĩa nhất hay sao?”.

Bàng Nghĩa cười khổ: “Ta thực sự không thể tìm thấy hứng thú”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Có gì không hứng thú? Người muốn người có người, muốn tiền có tiền. Còn nữa là Tuyết Giản Hương của người đã hết sạch lâu rồi. Không có Tuyết Giản Hương mọi người hết cả hưng phấn, đặc biệt là tiểu Yến Phi của chúng ta”.

Đoạn quay sang Cao Ngạn: “Ta nói có đúng không?”.

Cao Ngạn biết Trác Cuồng Sinh luôn có những ý nghĩ kỳ quái khác người, đành đồng ý: “Khi Thiên Thiên và Tiểu Thi trở về nếu nhìn thấy Đệ Nhất lâu sừng sừng trên Đông đại nhai hẳn sẽ hết sức vui sướng”.

Bàng Nghĩa rầu rĩ: “Nhưng mà...”.

Trác Cuồng Sinh sốt ruột cắt lời: “Nhưng mà? Nhưng mà cái gì? Ta là chuyên gia về Biên Hoang, biết rất rõ tâm lý Hoang nhân, khởi công trùng kiến Đệ Nhất lâu có tác dụng khích lệ sĩ khí, khiến ai nấy đều nhận thấy Đệ Nhất lâu chính là Tần Hoài lâu mà Thiên Thiên đã cư trú lâu dài ở Kiến Khang, Đệ Nhất lâu không có Kỷ Thiên Thiên thì còn ra cái gì? Minh bạch chưa?”.

Cao Ngạn thúc Bàng Nghĩa: “Lão này nói chẳng phải hoàn toàn không có chút đạo lý đâu”.

Trác Cuồng Sinh bực mình nói: “Cái gì mà một chút đạo lý? Là rất nhiều đạo lý đó! Đệ Nhất lâu là đại biểu cho niềm tin và quyết tâm của chúng ta. Hoang nhân hết sức kỳ quái, cần phải có một tòa Đệ Nhất lâu để đề tỉnh bọn họ. Trong việc giải cứu chủ tỳ Thiên Thiên tiểu thư, tác dụng lớn nhất của người chính là khiến cho Đệ Nhất lâu sống lại từ đám tro tàn, mà phải hoành tráng hơn xưa”.

Rốt cuộc Bàng Nghĩa nhượng bộ, gật đầu: “Được! Bất quá Tuyết Giản Hương nấu xong phải được chôn cất một năm mới có thể bắt đầu cung ứng lại”.

Trác Cuồng Sinh vui vẻ: “Thôi người đi! Người biết rằng Tuyết Giản Hương của người còn lại một ít đưa đến Kiến Khang đang đắt như vàng. Ta vẫn còn một vò, đợi Yến Phi về sẽ khai ra làm một trận thống khoái”.

Lại nói to: “Đệ Nhất lâu ơi Đệ Nhất lâu! Khi Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi trở về, người sẽ lại trở thành biểu tượng của Đông đại nhai, Hoang nhân chúng ta sẽ lấy làm vinh dự vì người”.

oOo

Yến Phi đi cắt qua đường dịch đạo thông tới phía bắc Biên Hoang Tập, đây là đường bộ chính nối Biên Hoang Tập với đường thủy lộ dẫn đến Tứ thủy, ngày trước Phù Kiên nam hạ đều dựa vào con đường lớn được Hoang nhân kêu bằng Biên Tứ dịch đạo này.

Đường cái ở Biên Hoang đại đa số đã bị hủy hoại, chỉ có hai đoạn dịch đạo nối thông nam bắc Biên Hoang Tập và tây Dĩnh Hà không ngừng được tu sửa nên vẫn còn tốt.

Những kẻ đánh nhau đã không thấy tung tích đâu nữa, chỉ từ dấu chân loạn xạ trên đường mới biết là ở đây từng có một trận chiến ác liệt.

Yến Phi phục xuống đất thi triển kỹ thuật địa thính, vừa lúc nghe thấy thanh âm của hơn mười con ngựa và một cỗ xe bắt đầu chuyển động, đi xa dần về phía Biên Hoang Tập.

Yến Phi bật dậy, ngửi thấy một làn u hương tựa hồ quen thuộc.

Khứu giác chàng tuy không bằng Phương Hồng Sinh thiên sinh dị bẩm, nhưng so với người thường vẫn cảm hơn nhiều.

Trong đầu lập tức hiện lên khuôn mặt như hoa như ngọc của An Ngọc Tình, cảm giác nàng chính đang ở trong cỗ xe đó.

Yến Phi giật mình kinh hãi.

Nàng ta tới đây làm gì? Lại còn ác đấu với người ta. Với thân thủ trác tuyệt của nàng, kẻ nào có thể bắt được nàng?

Nghĩ vậy rồi không do dự nữa, toàn lực truy theo mã đội.

o0o

Lâm Hải quận, Chương An thành.

Tôn Ân có Từ Đạo Phúc, Lư Tuần theo hầu nhìn theo thuyền đội tập kết trên eo biển.

Chương An thành phía đông giáp Đông hải, nếu từ đây ngồi thuyền lên phía Bắc có thể theo đường biển tiến vào Đại Giang, thẳng tới Kiến Khang, là thành trì lớn quan trọng nhất ở phía nam Kiến Khang.

Ba người cho ngựa chạy chậm chậm men theo bờ biển, gần hai trăm chiến thuyền đậu ở hải cảng mang theo cờ hiệu Thiên Sư đạo tung bay trên cột buồm, biểu lộ uy thế Thiên Sư quân đủ lật nhào Đại Tấn.

Ánh mắt Tôn Ân dõi về phía cửa bể phía đông, tựa hồ đang suy tư.

Từ Đạo Phúc nói: “Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần Thiên Sư hạ lệnh là có thể giương buồm Bắc thượng”.

Tôn Ân ghì mình ngựa trên một gò cao, khẽ mỉm cười: “Các thành lớn miền duyên hải thế nào?”.

Từ Đạo Phúc đáp: “Triều đình Kiến Khang dùng nội sử Vương Ngưng Chi làm thống soái tiến tới trú quân ở Cối Kê, Âm Thành, binh lực có khoảng một vạn, cho rằng có thể ngăn cản Thiên Sư đại quân chúng ta”.

Tôn Ân hừ lạnh: “Vương Ngưng Chi?”.

Lư Tuần nói: “Vương Ngưng Chi là con trai Vương Hi Chi, chồng của Tạ Đạo Uẩn là chị ruột Tạ Huyền, sùng tín Thiên Sư giáo, nhưng lại không thừa nhận Thiên Sư đạo ta, một kẻ ngu si tự cao tự đại, không phải là kẻ có tài”.

Tôn Ân bật cười: “Chẳng lẽ sau khi Tạ Huyền chết, nam Tấn không còn tướng tài nào sao?”.

Từ Đạo Phúc cười đáp: “Tranh giành giữa các phái hệ nam triều càng ngày càng ác liệt, gần đây nhất Vương Quốc Bảo mớm lời cho các đại thần xin Tư mã Diêu gia phong cho Tư mã Đạo Tử, Tư mã Diêu nổi giận cự tuyệt. Tư mã Diêu thấy Tư mã Đạo Tử ngang ngược khó kềm chế, muốn cùng Vương Cung liên kết với Ân Trọng Kham để kềm chế Đạo Tử, không ngờ Ân Trọng Kham vì sợ Hoàn Huyền, cuối cùng lại đề nghị Vương Cung lôi kéo Hoàn Huyền, Hoàn Huyền thừa cơ ra điều kiện với Vương Cung phải dâng con gái là Vương Đạm Chân làm tỳ thiếp, việc này chẳng những khiến Ân Trọng Kham bối rối, mà còn làm cho Vương Cung tiến thoái lưỡng nan khiến cho chuyện này cứ dây dưa kéo dài mãi”.

Tôn Ân lắc đầu thở dài: “Lại một tên ngu xuẩn”.

Lư Tuần nói: “Tư mã Diêu thấy cục diện không ổn không thể không dựa vào Trung thư thị lang Phạm Trữ là nòng cốt của phe kế tục Tạ An phản đối Tư mã Đạo Tử và Vương Quốc Bảo, phong cho hắn làm thứ sử Dự Châu, lại đổi Tư mã Đạo Tử làm Cối Kê vương. Trong tình huống này Tấn thất căn bản không rảnh để ngó xuống miền Nam”.

Lại nói tiếp: “Hiện giờ đúng là thời cơ có một để tiến công Kiến Khang”.

Tôn Ân hỏi: “Đạo Phúc nghĩ thế nào?”.

Từ Đạo Phúc chậm rãi nhìn lướt qua thuyền đội hùng mạnh, trầm giọng nói: “Hiện tại tám quận Cối Kê, Ngô Quận, Ngô Hưng, Nghĩa Hưng, Lâm Hải, Vĩnh Gia, Đông Dương, Tân An đều có người Thiên Sư đạo ta, quyền lực của Tấn thất chỉ còn cái vỏ ngoài, hào cường bốn thổ đều toàn lực ủng hộ chúng ta, chỉ cần Thiên Sư hô lớn một

tiếng, quân Tấn sẽ tan chạy hết cả. Bất quá dù cho các quận duyên hải phía nam Kiến Khang lọt hết vào tay ta thì muốn hạ được Kiến Khang cũng không phải là chuyện dễ, nếu để lần nữa sáu tháng một năm, để cho Bắc Phủ binh hay Kinh Châu quân kéo đến chi viện tình thế sẽ rất không hay đối với ta. Theo tôi hiện giờ vẫn chưa phải là thời cơ đại cử tiến công”.

Tôn Ân gật đầu không nói.

Lư Tuấn nhíu mày: “Lời Đạo Phúc có lý, bất quá hiện tại cường hào thổ tộc tám quận thấy đều ngóng trông Thiên Sư đánh đuổi người Bắc, để tự mình làm chủ, nếu ta án binh bất động, một khi những người ủng hộ hết cả nhiệt tình, sẽ hết sức bất lợi”.

Tôn Ân khẽ cười: “Các người ai cũng có lý. Tấn thất vẫn còn chưa thực sự đại loạn, nếu vọng động tiến công thì có khi lại làm Tấn thất đoàn kết lại, vì vậy lúc này không nên dụng binh đối với Kiến Khang”.

Ngừng một chút lại tiếp tục: “Bất quá chúng ta cũng không thể không làm gì, đưa thủy sư theo đường biển Bắc thượng có thể uy hiếp Vương Ngưng Chi không dám vọng động. Ông Châu có đại hải hiểm trở bao bọc dễ thủ khó công, có thể là căn cứ an toàn cho chúng ta, đồng thời có thể phát triển chí hướng lật đổ Tấn triều của chúng ta, nhất cử lưỡng đắc”.

Từ Đạo Phúc và Lư Tuấn thay nhau khen hay.

Tôn Ân ngẩng đầu cười lớn: “Chúng ta làm công tác chuẩn bị tiến công Ông Châu trong một tháng, cứ ung dung bố trí. Sau khi chiếm được đảo Ông Châu rồi có thể từ từ lần chiếm các quận thành duyên hải, phá tan bình phong bảo vệ phía nam Kiến Khang, khi đó ta muốn công muốn thủ đều là do mình”.

Hai người đồng thanh dạ ran.

- o O o -